

Samling af Afgørelser

Sag T-530/18

**Rumænien
mod
Europa-Kommissionen**

Rettens kendelse (Ottende Afdeling) af 30. april 2019

»Annulationsøgsmål – EGFL og ELFUL – Kommissionens gennemførelsesafgørelse – meddelelse til adressaten – offentliggørelse af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* – søgsmålsfrist – begyndelsestidspunkt – for sent anlagt – afvisning«

1. *Annulationsøgsmål – frister – ufravigelighed – begyndelsestidspunkt – meddelelse – Kommissionens afgørelse om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af EGFL og ELFUL – efterfølgende offentliggørelse af afgørelsen i EU-Tidende – ingen betydning (Art. 263, stk. 6, TEUF og art. 297, stk. 2, tredje afsnit, TEUF)*

(jf. præmis 22-25, 27-32, 36-38 og 42-47)

2. *Annulationsøgsmål – frister – begyndelsestidspunkt – meddelelse – begreb (Art. 263, stk. 6, TEUF og art. 297, stk. 2, tredje afsnit, TEUF)*

(jf. præmis 26)

3. *Annulationsøgsmål – frister – ufravigelighed – begyndelsestidspunkt – meddelelse – rent formelle fejl uden betydning (Art. 263, stk. 6, TEUF og art. 297, stk. 2, tredje afsnit, TEUF)*

(jf. præmis 48-58)

Resumé

I den sag, der gav anledning til kendelsen i sagen Rumænien mod Kommissionen (sag T-530/18), som blev afsagt den 1. februar 2018, skulle Retten behandle et søgsmål, der var indledt af Rumænien med påstand om delvis annullation af en gennemførelsesafgørelse vedtaget af Kommissionen om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af de europæiske landbrugsfonde¹. Kommissionen havde ved denne

¹ – Afgørelse (EU) 2018/873 af 13.6.2018 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (EUT 2018, L 152, s. 29).

afgørelse bl.a. over for Rumænien foretaget en finansiel korrektion på over 90 mio. EUR. Denne sag gav Retten anledning til at foretage præciseringer med hensyn til begyndelsestidspunktet for fristen for anlæggelse af et annullationssøgsmål til prøvelse af en individuel retsakt, såsom en afgørelse, der vedtages i henhold til artikel 297, stk. 2, tredje afsnit, TEUF, når denne retsakt er blevet meddelt adressaten på to forskellige måder. I den foreliggende sag blev den anfægtede afgørelse nemlig både meddelt Rumæniens faste repræsentation ved Den Europæiske Union den 14. juni 2018 og offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* den 15. juni 2018.

Retten bemærkede indledningsvis, at annullationssøgsmål ifølge artikel 263, stk. 6, TEUF skal indbringes inden to måneder efter, at retsakten, alt efter sin art, er offentliggjort eller meddelt sagsøgeren, eller i mangel heraf senest to måneder efter, at sagsøgeren har fået kendskab til den. Desuden forlænges procesfristerne dels i henhold til artikel 60 i Rettens procesreglement med en fast afstandsfrist på ti dage, dels i henhold til procesreglementets artikel 59, når fristen for anlæggelse af søgsmål til prøvelse af en institutions retsakter løber fra tidspunktet for offentliggørelsen af denne retsakt i EU-Tidende, fra udløbet af fjortendedagen efter datoen for denne offentliggørelse.

Derefter fastslog Retten, at den dato, der skal tages i betragtning ved fastsættelsen af begyndelsestidspunktet for fristen for anlæggelse af et annullationssøgsmål, er datoen for offentliggørelsen i EU-Tidende, når offentliggørelsen, som retsaktens ikrafttræden afhænger af, er fastsat i EUF-traktaten, og datoen for meddelelse i de øvrige tilfælde, der er nævnt i artikel 297, stk. 2, tredje afsnit, TEUF, herunder i forbindelse med afgørelser, der angiver, hvem de er rettet til. Hvad således angår en retsakt, der angiver, hvem den er rettet til, er retsakten alene gyldig, når den er blevet meddelt adressaten, selv om den ligeledes er blevet offentliggjort i EU-Tidende. For så vidt som den anfægtede afgørelse i den foreliggende sag udtrykkeligt var rettet til Rumænien, trådte denne for Rumæniens vedkommende i kraft på det tidspunkt, hvor den blev meddelt. Desuden begyndte søgsmålsfristen at løbe fra denne meddelelse, og idet procesreglementets artikel 59 ikke kunne finde anvendelse, udløb denne frist, inklusive afstandsfristen, den 24. august 2018. Følgelig fastslog Retten, at det søgsmål, Rumænien anlagde den 7. september 2018, var anlagt for sent og skulle afvises.

Endelig understregede Retten, at denne konklusion ikke kunne afkræftes af sagsøgerens argumenter.

I denne forbindelse gjorde Rumænien for det første gældende, at datoen for offentliggørelse af den anfægtede afgørelse i EU-Tidende – idet der ikke var nogen automatisk sammenhæng mellem begyndelsestidspunktet for fristen for anlæggelse af et annullationssøgsmål til prøvelse af en retsakt fra en institution og det tidspunktet, hvor denne retsakt trådte i kraft eller fik retsvirkninger – i den foreliggende sag kunne fastsættes som begyndelsestidspunktet for denne frist, selv om denne afgørelse allerede for Rumæniens vedkommende havde haft retsvirkninger som følge af den tidligere meddelelse heraf. Retten fastslog bl.a., at denne argumentation var baseret på en forveksling mellem betingelserne for, at annullationssøgsmål kan antages til realitetsbehandling i artikel 263 TEUF, og betingelserne for gyldigheden af den retsakt, der anfægtes af et sådant søgsmål.

For det andet påberåbte Rumænien sig, at der eksisterer en fast praksis, som Kommissionen længe har fulgt, der består i at offentliggøre afgørelser som de i denne sag omhandlede i EU-Tidende, samtidig med, at afgørelserne meddeles til dem, de er rettet til. Rumænien gjorde gældende, at begyndelsestidspunktet for søgsmålsfristen i denne atypiske situation burde være tidspunktet for offentliggørelsen af de nævnte afgørelser. Retten bemærkede, at selv hvis det antoges, at en sådan

praksis eksisterede, skulle der, idet afgørelsen blev meddelt tidligere, tages hensyn til denne dato med henblik på at beregne søgsmålsfristen og ikke til offentliggørelsen i EU-Tidende, som skete senere. Desuden sikrer fastsættelsen af det eneste kriterium om meddelelsen som begyndelsestidspunktet for fristen for annullationssøgsmål til prøvelse af retsakter, der angiver, hvem de er rettet til, retssikkerheden og en effektiv retsbeskyttelse – i modsætning til en hybrid løsning, hvorefter adressaten af en retsakt, der på behørig vis har fået meddelelse herom, endvidere må holde øje med dennes eventuelle og uvisse offentliggørelse – idet denne ikke er obligatorisk – i EU-Tidende.

Hvad for det tredje angik argumentet om, at der var forskelle mellem den tekst, der blev offentliggjort i EU-Tidende, og den, der blev meddelt, som var ufuldstændig, bemærkede Retten, at meddelelse er den handling, hvorved den institution, der har udstedt en retsakt, behørigt meddeler denne til adressaten og således giver denne mulighed for at gøre sig bekendt med dens indhold samt de grunde, som retsakten er baseret på. De nævnte forskelle kunne imidlertid på grund af deres uvæsentlige karakter ikke forhindre Rumænien i med tilstrækkelig klarhed og præcision at gøre sig bekendt med den anfægtede afgørelses indhold og begrundelsen herfor. Følgelig berører de ikke anvendelsen af fristen for annullationssøgsmål.